

τῆς ἀτμοσφαίρας χώραις συμβαίνοντα καὶ ἰδίᾳ ἡ θερμικρασία τῶν ἀνωτέρων τούτων στρωμάτων.

Τὸ πρῶτον πείραμα ἐγένετο τὴν 5)17 Σεπτεμβρίου ἐ. ἐ., ἐκ τοῦ ἐργοστασίου αεριοφωτος τοῦ Noüy-le-Sec, διὰ χαρτίνου αεροστάτου ἔχοντος διάμετρον 4 μ. Τὸ μὴχάνημα, καίπερ εὐθραστον, ἐπανῆλθεν ἀνέπαφον, ἀντικατεστάθη δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Hermite δι' ἀπλῆς πυξίδος συστήματος Vidi. Τὰ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης γινόμενα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ εἰς 7600 μ. ὕψος ἀντιστοιχοῦσα ταπεινότης τῆς θερμικρασίας ἀνέρχεται εἰς 27° K., ἡ δὲ εἰς 8200 μ. εἶνε 32° K., ὅπερ παρέχει, διὰ μὲν τὴν πρώτην περίπτωσιν, 280 μ. κατὰ βαθμὸν K., κατὰ δὲ τὴν δευτέραν, 260 μ. Τὰ ἐξαγόμενα ταῦτα, ὡς παρατηρεῖ ὁ κ. Hermite, ὀλίγον ἀπ' ἀλλήλων διαφέρουσιν. ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῇ συνέπεια τοῦ γεγονότος ὅτι τὰ ὀρεῦματα τοῦ ἀνέμου, εἰς ᾧ ἐξετέθησαν τὰ αερόστατα κατὰ τὰ δύο ταῦτα πειράματα, εἶχον περίπου τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Ἀλλὰ, προστίθουν οὗτος, πιθανὸν εἶνε ὅτι ἡ θερμικρατικὴ ταπεινότης θὰ ἦτο μεγαλύτερα, ἐὰν ὁ ἀνεμος ἔπνευεν ἐκ βορρᾶ ἀντὶ νὰ πνέῃ ἐκ νότου.

Ὁ κ. Hermite ἐλπίζει ὅτι, μεταχειριζόμενος φωταερίον πρὸς πλήρωσιν τῶν αεροστάτων καὶ αερόστατα ἐξ ἐπισκευασμένου χαρτου, θὰ φθάσῃ εἰς ὕψος 20000 μέχρι 30000 μ., ἐὰν δὲ πληρώσῃ τὰ αερόστατα δι' ὑδρογόνου, ὅτι τὸ ὕψος εἰς ὃ θὰ δυνηθῶσι ταῦτα νὰ φθάσωσι θὰ εἶνε, οὕτως εἰπεῖν, ἀνυπολόγιστον.

Εἰς τὰς πολλὰς μέχρι τοῦδε γινόμενας μελέτας πρὸς προσδιορισμὸν τοῦ λόγου καθ' ὃν τελεῖται ἐν τοῖς φυτοῖς ἡ ἀνταλλαγὴ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος πρὸς τὸ ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαίρας, αἵτινες, ὡς γνωστὸν, εἰς οὐδὲν κατέληξαν μέχρι τοῦδε ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα, προστίθενται καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Th. Schlœsing, υἱοῦ, ἐσχάτως γινόμεναι. Πρὸς τοῦτο ἔθεσε φυτὰ ἐντὸς κλειστῶν ἀγγείων καὶ ἐμελέτησε τὰς μεταβολὰς τοῦ ποδοῦ τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος καὶ τοῦ ὀξυγόνου, ἅτινα μετ' αὐτῶν ἐνέκλεισε. Τὰ ἐξαγόμενα δὲ τῶν πρώτων αὐτοῦ πειραμάτων ἐδείξαν αὐτῷ ὅτι ὁ λόγος τοῦ ἐξαφανισθέντος ἀνθρακικοῦ ὀξέος πρὸς τὸ ἐμφανισθὲν ἐν τοῖς κλειστοῖς ἀγγείοις ὀξυγόνον, κατὰ μίαν μὲν περίπτωσιν ἦτο 75 : 100, κατὰ δευτέραν δὲ 82 : 100.

Αἱ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μελετῶν τοῦ κ. Chaveau ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως τῶν κυρίων χρωμάτων ἐξαχθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ προτάσεις εἶνε αἱ ἑξῆς·

1ον Τὸ πράσινον, τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ ἰανθίνον, φαίνονται δικαίως θεωρούμενα ὡς κύρια χρώματα, ὡς παρεδέχθη ταῦτα ὁ Yung·

2ον Ὑπόχρουσι, τῷ ὄντι, ἐν τοῖς νευρικοῖς κέντροις, διὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν χρωμάτων τούτων, διακεκριμένα κύτταρα, ἢ τοὐλάχιστον, πεπρωκισμένα διὰ τῶν τριῶν ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων αἰσθητικοτήτων, ὧν ἡ μὲν διεγείρεται διὰ τῶν κυμάτων τοῦ ἐρυθροῦ, ἡ ἑτέρα διὰ τῶν τοῦ πρασίνου καὶ ἡ τρίτη διὰ τῶν τοῦ ἰανθίνου·

3ον Αἱ ἰδιότητες αὗται, ἀπεδεδεσμένοι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου, δὲν ἐπανέρχονται συγχρόνως εἰς τὴν ἐνέργειαν, ἀλλ' ἐξεγείρεται πρώτη ἡ πρὸς ἀντίληψιν τοῦ πρασίνου δεξιότης. Οὕτως, ἄνθρωπος

κοιμώμενος πλησίον παραθύρου, δι' οὗ τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ ἀφικνεῖται σχεδὸν ἐξίσου καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὀφθαλμῶν, βλέπει ἐν τῷ δωματίῳ, καθ' ὃν στιγμὴν ἀνοίγῃ τὰ βλέφαρα, τὰ λευκὰ ἀντικείμενα ἐμφανιζόμενα προσκαίρως μὲ ἐντονώτατον ἢ καθαρώτατον πρασινὸν χρωματισμὸν.

4ον) Ὁ ὑγιὴς λοιπὸν ὀφθαλμὸς ἔχει τὴν δεξιότητα ν' ἀναλῇ τὸ λευκὸν φῶς καὶ νὰ ἀποσυνθέτῃ αὐτὸ εἰς τὰ κύρια αὐτοῦ χρώματα, δι' ἐπιτηδειότητος προερχομένης ἐκ τῆς ἐπεμβάσεως ἰδίων τινῶν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐφημέρων, ἰδιοτήτων, ἀνηκουσῶν εἰς τὰ δεχόμενα τὰς ἐντυπώσεις κύτταρα τῶν νευρικῶν κέντρων.

Ἐκ δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. E. Gain γινόμενων πειραμάτων πρὸς προσδιορισμὸν τῆς ἐπιδράσεως τῆς ὑγρασίας τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ ἀέρος ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν φυτῶν, συνάγονται τὰ ἑξῆς πορίσματα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἀνθισιν τῶν φυτῶν·

1ον Ὅτι ὁ ξηρὸς ἀήρ, ὡς καὶ τὸ ὑγρὸν ἔδαφος εἶνε λίαν εὐνοϊκὰ διὰ τὴν ἀνθισιν·

2ον Ὅτι τὸ ξηρὸν ἔδαφος, ὡς καὶ ὁ ὑγρὸς ἀήρ, εἶνε λίαν καταστρεπτικὰ τῆς ἀνθίσσεως.

H. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΒΕΡΔΗ.—Οἱ μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης, ἰακουισαρχία εἰς πράξεις πέντε, ἐκ τοῦ Μ. Ζάννου.—Λογοτεχνία Βοργία δράμα εἰς πράξεις πέντε, τοῦ F. Μαρ.—ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ἐπεκλώσατο ἡ Κλωθὴ ἵνα ὁ πολὺπλαγκτός Ὅδυσσεύς μὴ μόνον ὑπὸ τοῦ Ἑνδοίχθονος κατὰ τοὺς παλαιούς ἐκείνους χρόνους πάθῃ, ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἄλλων κατὰ τοὺς νῦν, ὑπὸ τῶν δραματοποιῶν, οἵτινες, τὰ κατ' αὐτὸν δραματοποιῆσαι θελήσαντες τῷ πέπλῳ τῆς ἀποτυχίας ἐκαλύφθησαν. Οὕτως ὁ Ponsard ἀναδιδάσκει πρὸ τεσσάρων δεκάδων ἐτῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ Γαλλικοῦ-Θεάτρου τὸν Ὅδυσσεά (Ulysse) οὐδὲ ὑπὸ τοῦ Gounod, τὰ χορικά τῆς τραγωδίας ταύτης μελοποιήσαντος, νὰ ἰαθῇ ἡδυνήθη, ἀλλὰ δούληται περὶ. Καὶ ταῦτα τοῦ ποιητοῦ τῆς *Lucrèce* καὶ τοῦ *Honneur et l'argent*, δι' οὗ τὸ 1855 εἰσῆλθεν εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, λαμπράν, ἔνεκα μάλιστα τῆς *Lucrèce* τῆς θαυμασίως ἐπιτυχούσης καὶ ἐπὶ λυρισμῷ διακριομένης, κατέχοντος δεξιά ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς δραματικῆς ποιήσεως τῆς Γαλλίας. Τὸ ἔργον τοῦ Ponsard ὑπὸ ἀποτυχίας ἐστέφθη καὶ ὑπὸ τὴν ὀξείαν ὁμίλην τῆς κριτικῆς ἀνετηνῆθη καὶ διαμελισθὲν ἀπέδειξε τὰ πάσχοντα καὶ ἀνίατα αὐτοῦ μέρη καὶ προὐκάλεσε ζητήσεις περὶ τῆς δραματοποιήσεως ἀρχαίων ὑποθέσεων, καὶ τὴν μελέτην κατ' ἐξοχὴν μὲν τῶν γάλλων κλαδικῶν, τοῦ Κορνυλίου, τοῦ Ρακίνα καὶ Βολταίρου, ἀκολουθησάντων τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι καὶ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ἀρδαραμένων καὶ τῶν Σιλλέρου καὶ Γαίτου, τοῦ ποιητοῦ τῆς *Μνηστῆς* τῆς *Μεσσήνης* καὶ τοῦ ποιητοῦ τῆς *Ἰφιγενείας*. Ὁ Ponsard ἰδίᾳ κατεκρίθη ὅτι οὐδαμῶς προσέθηκε τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ τόπου τῆς

υποθέσεως τῆς τραγωδίας αὐτοῦ εἰς τὴν καθαρῶς ἀνθρωπινὴν ἀλήθειαν, υποκατέστησε δὲ τὸ δεύτερον εἰς τὸ πρῶτον. Ἀπέστη τῆς ἀναλύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἥσθην ἐκθεῖς τὰς λεπτομερείας τοῦ ἀρχαίου βίου, ἐθυσίασε δὲ τὸ ἀναγκαῖον εἰς τὰ συμβεβηκότα. Οὐχὶ ὑπάρχει ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοῦ ποιητοῦ τῆς *Lucrèce* σκηνὴ ἀνυψοῦσα τὴν ἐπίνοιαν· ἐν αὐτῇ οὔτε ἔργον οὔτε σύνθεσις ὑπάρχει. Ὁ διάλογος τοῦ Ὀδυσσεύος καὶ τοῦ Εὐμαίου, ἡ θέσις τοῦ τόξου, ἡ μνηστροφονία, ἅπερ ὁ Ὀμηρος ἀφηγεῖται ἐν γλώσσῃ ὅτε μὲν ἀπλῇ, ὅτε δὲ ἐνεργητικῇ, ἀπολλύσασιν ὑπὸ τὴν γραφίδα τοῦ Ponsard τὴν ἀρχικὴν αὐτῶν ψυδιογνομίαν, ἡ ἀπλότης τοῦ Ὀμήρου μεταβάλλεται εἰς χυδαίοντα. Ἀλλὰ πλὴν τούτων ὁ Ponsard δὲν ἐτήρησε τὴν ἐνότητά τοῦ ὅφους· πολλὰ ἡράσεις ἢ περιφράσεις εἰσὶν ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ ἀτυχεῖς. Τοιοῦτο τὸ ἔργον τοῦ Ponsard, περὶ οὗ κριτικὸς διαπρεπὴς ἔγραψεν, ἀποπερατῶν τὴν κρίσιν αὐτοῦ· «Δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀναδιδάξῃ τις ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν Πηνελόπην, τουτέστι τὸν τύπον τῆς πίστεως καὶ τῆς σωφροσύνης, ὅπως ὑποβιάσῃ αὐτὴν εἰς πρόσωπον χυδαῖον, συμψύρων τὰς ὑψηλότερας ἰδέας κοινοῖς τόποις».

Ἰδωμεν νῦν τὸ τοῦ ἡμετέρου κ. Π. Ζάννου, ὅπερ ἐπιγράφεται: Οἱ Μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ Ὀδυσσεύος, χαρακτηρίζεται δὲ ἐν τοῖς προγράμμασιν ὡς ἰλαροτραγωδία. Τὸ ἔργον τοῦτο οὐδαμῶς ἔτυχε τῆς ἀποτυχίας, ἥς ἔτυχε τὸ ἔργον τοῦ Ponsard, διότι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διδάσκεται τε καὶ ἐπαναλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἐλλήνων θιάδων ἐν τε τῇ ἡμετέρᾳ πόλει καὶ ἀλλοχοῦ, πάντοτε δὲ προσελκύει ὁμολογουμένως ἀκροατήριον. Τὴν ἀρχὴν δ' ἔχει ἡ τραγωδία τοῦ κ. Ζάννου τὴν αὐτὴν, ἣν καὶ ἡ τοῦ Ponsard, ἐκ τῆς Ὀδυσσεύος τοῦ Ὀμήρου, ἰδίᾳ τῶν ραψωδῶν Ο, Π, Ρ, Σ, Τ, Υ, Φ, Χ, Ψ. Ἀδυνάτου δ' οὔσης ἐνταῦθα τῆς παραβολῆς τῶν μελιρρῦτων στίχων τοῦ θείου ἀοιδοῦ πρὸς τὰ χωρία τῆς ἰλαροτραγωδίας τοῦ κ. Ζάννου, διότι τοῦτο ἀπαιτεῖ καὶ χρόνον καὶ χῶρον, σημειοῦμαι μόνον ὅτι τὸ ἔργον ἔχει ἀρετὰς, ὡς ἔχει καὶ ἐλλείψεις. Ἡ ἰλαροτραγωδία αὕτη, ὡς ἐπιγράφεται μᾶλλον ἔδει νὰ ἐπιγραφῇ δράμα, καίτοι δύναται τις εἰπεῖν ὅτι οὔτε δράμα εἶνε, ἀλλὰ εἰδός τι τῶν λεγομένων Ἐπιθεωρήσεων (revues), διότι ἡ ἀνάπτυξις τῆς δράσεως κυρίως ἐστὶν ὀλίγη, παρέρχονται δὲ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ τὰ πρόσωπα μᾶλλον τῶν ἀνωτέρω σημειωθεισῶν ραψωδῶν, ὑπολειπόμενα ἐκείνων ἐν πολλοῖς. Πράγμα παράδοξον, ὅτι τινὲς τῶν ἐλλείψεων τοῦ Ponsard παρατηροῦνται καὶ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κ. Ζάννου, οἷον ἡ περὶ γλώσσης. Μήπως διεστράφη αὕτη, ὡς πολλὰκις συμβαίνει καὶ δὲν εἶνε ἀκριβὲς ἐκεῖνη, ἥς χρῆσιν ἐποιήσατο ὁ κ. Ζάννος; διότι ὡς ἔχει εἶνε ἀπρόσφορος, ἀνευ ἀρμονίας, χυδαία ἐν πολλοῖς, ἐνέχει λέξεις τοῖς πολλοῖς ἀκαταλήπτους καὶ ἡράσεις ξενισμὸν ἀποπνεούσας καὶ μὴ προσηκούσας. Ἀλλὰ καὶ ἑτέρα ἐλλείψις τοῦ Ponsard ἀπαντᾷ ἐπίσης ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κυρίου Ζάννου, ὅτι ἐξέσκειται οὗτος ἐπίσης εἰς τὰς λεπτομερείας τῶν συμβεβηκότων, δύναται τις παρατηρεῖν ὅτι τῷ ἀρχαίῳ βίῳ τὴν καθαρῶς ἀνθρωπίνην ἀλήθειαν δὲν προσέδωκεν· ἐπὶ πᾶσι δὲ ἀδικεῖται ἡ περιφύρων Πηνελόπην, ἡ τὸ ἄθλον τοῦ τόξου τῇ συμβουλῇ

τῆς Ἀθηνᾶς θεῖδα. Οὐχ ἥττον ἐν Εὐρώπῃ πολλὰκις παρίστανται ἔργα καὶ ἐπιτυχάνουσιν ἐτι καὶ νῦν, καὶ κόσμον προσελκύουσιν, οὐδαμῶς ἀνώτερα τοῦ τοῦ κ. Ζάννου. Ἀναπολοῦν τοῦτο τὰ πάθη τῆς Πηνελόπης ὑπὸ τῶν μνηστῆρων καὶ τὰς περιπετείας τοῦ Ὀδυσσεύος, παρέχει εἰκόνας τινὰς λίαν καλὰς, τὰ δὲ ἀνακρούσματα τῆς μουσικῆς κατὰ τὴν εἰσοδὸν καὶ ἐξοδὸν τῆς κοῦρης Ἰκαρίοιο ἀποδίδουσι μεγαλοπρέπειαν. Ἡ τελευταία εἰκὼν ἐστὶ λίαν καλὴ, καίτοι θὰ ἐπεθύμουν μᾶλλον ἢ αὐταῖα νὰ κατέπτεν ἐξεικονιζομένου τοῦ ὁραίου συμπλέγματος τοῦ Ὀμήρου τοῦδε (Ὀδ. Ψ. 205).

«Ὡς φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, σήματ' ἀναγνώσης τὰ σὶ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς·
δακρύσσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
δειρῇ βάλλ' Ὀδυσσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ' ἥδ' ἐπ' ἀπὸ προσήυδα
»Μή μοι Ὀδυσσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μάλιστα
ἀνθρώπων πέπνυσσ' θεοὶ δ' ὤπαζον δῖζύν,
οἳ νῶϊν ἀγάταντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
ἦβης ταρπῆναι καὶ γήρας σῶδδ' ἐκέσθαι».

«Ὡς φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὕρ' ἤμερον ὥρσε γόοιο·
κλαῖε δ' ἔχων ἄλογον θυμαρέα, κεδνὰ ἰδυῖαν».

Τὸν πολύτερον Ὀδυσσεῖα ἠρμάνευθεν ὁ κ. Δημ. Ἀλεξιάδης, ὅστις ἐστὶν ἀληθῶς μύστης τοῦ θεάτρου καὶ υποκριτικῆς τέχνης κάτοχος καὶ ὅστις ἀπέδωκε τὸν χαρακτῆρα τοῦ πολὺτά ἥρωος κάλλιστα. Χαρίεσσα δὲ ἦν ἡ δεσποινὶς Σμαράγδα Βερώνη, ἥτις ὑπεδύσατο τὴν Μελανθῶ καλλιπάρηον.

τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπειαν,
παῖδα δὲ ὡς ἀτίτταλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθρήματα θυμῷ.

Ἡ δεσποινὶς Σμαράγδα Βερώνη πάντοτε ἐπιτυχάνει, ὑποδυομένη χαρακτῆρα θαρραλινῆς (soubrette), κέκτηται τὸ μέγα τόδε προσόν, ὅτι ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁμιλεῖ, βαδίζει, ἵσταται ὡς ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῆς, μετ' ἀφελείας, ἀλλὰ καὶ χάριτος καὶ ζωῆς, ἀπαραιτήτου εἰς πᾶσαν ἐρμυνείαν. Ἐὰν δὲ ὀρθόν, καὶ εἶνε, ὅτι ἡ κωμῳδία ἐστὶν αἰθουσα, ἔχει δ' l'air d'un appartement, mieux le spectateur s'y reconnaît καὶ le comble de l'illusion. pour la comédie. c'est de faire croire au public qu'il est chez lui, καθ' ὃ λέγει ὁ σοφὸς ἀκαδημαῖκός D. Nizard ἐν τῷ ἐστεμμένῳ συγγράμματι αὐτοῦ Histoire de la Littérature Française, πάντες ὁμολογῶσιν τὴν ἀξίαν τῶν προσόντων τῆς δεσποινίδος Σμαράγδας Βερώνης. Σὺν τούτοις δὲ καὶ ὁ τὸν σιδώτην Εὐμαῖον ὑποδυόμενος κ. Τσίνοτος καὶ ὁ τὸν Νίσου φαίδιμον υἱὸν Ἀμφίνομον κ. Δ. Βερώνης καὶ ὁ τὸν Φιλοτίτιον, ὄρχαμον ἀνδρῶν, κ. Κουρῆς, καλῶς ἐπαίξαν. Τὴν ὑποδυομένην ὅμως τὴν Πηνελόπην κ. Νίκα ἐπεθύμουν μᾶλλον μεγαλειομένην καὶ μὴ προσοκίπτουσαν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μεταβαίνομεν κατ' εὐτυχίαν εἰς Celui dont les deux noms commencent (quel mystère!) Victor comme Virgile et Hugo comme Homère, οὔτινος ἐδιδάχθη τῇ παρελθούσῃ πέμπτῃ ἡ Δουκροῦτῖα Βοργία (Lucrèce Borgia). Ἀλλ' ἵνα γράψῃ τις περὶ τοῦ ἔργου τούτου, κατέχοντος οὐκ

ολίγας δελίδας τῆς ἰστορίας τῆς δραματικῆς ποιήσεως, ἔργου ποιητοῦ, οἷος ὁ ἀποκλιθεὶς le soleil du monde des esprits, καὶ χρόνου οὐκ ὀλίγου καὶ μελέτης οὐ μικρᾶς καὶ χώρου πολλοῦ δεῖται, ἅπερ οὐχ ὑπόρχονται, διότι τῇ πρώτῃ τῆς παρασκευῆς ἀκριδῶς παραδίδονται εἰς τὸ τυπογραφεῖον αἱ σημειώσεις αὐται. Οὐχ ἦτον ὑπομνηστικῶς ὅτι πολλαὶ ἐγένοντο ζητήσεις περὶ τοῦ ἔργου, ὁ δὲ διαπρεπὴς ἑλληνιστὴς καὶ κριτικὸς Saint-Marc Girardin οὐκ ὀλίγας ἀφιερῶν δελίδας ἐν τῷ περὶ μυθρικῆς στοργῆς κεφαλαίῳ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ, ἐπεκρίνων τὸ ἔργον ὑπὸ τε τεχνικὴν καὶ ἠθικὴν ἔποψιν.

Ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ ἐκπληκτικοῦ καὶ βιαίων ὅσον καὶ ἀπροσδοκῆτων αἰσθημάτων τούτου δράματος πρωταγωνιστεῖ ἡ φεβερὰ Λουκρετία. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἶχεν ἡ δεσποινὴς Αἰκατερίνη Βερώνη, περὶ ἧς πολλὰκις ἐγένετο εἰρημὸς λόγος ἐνταῦθα καὶ ἡτις ὁμολογουμένως διέπρεψε καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τούτῳ ἐπιτυχῶς ἀποδοῦσα αὐτό. Αἱ τρεῖς εἰσοδοὶ αὐτῆς, κατὰ τὴν ἰνν, τὴν 3ην καὶ 4ην πράξιν ἦσαν λαμπρόταται. Ὁ δὲ κ. Πεταλάς ὑπεκρίνατο λίαν καλῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Gennaro, τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀποκατασταθείσης. Ὁ κ. Ἀλεξιάδης ἀπέδειξεν ὅλην τὴν σκηνικὴν αὐτοῦ τέχνην ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Gouveti καλῶς δ' ἦν καὶ ὁ κ. Χριστοφορίδης (Don Alphonse) ἐν γένει τὸ σύνολον τῆς διδασκαλίας ἐπέτυχεν, ὅπερ λίαν εὐχάριστον, διότι ἡ ἐρμηνεία τοῦ ἔργου ἐστὶ τῶν δυσχεροτάτων, ἐν ᾧ αἱ συνθῆκαι, ὑφ' ἃς ἐργάζονται οἱ ἡμέτεροι ὑποκριταί, δὲν βοηθοῦσιν αὐτοὺς πολὺ.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ἐν τῷ θεάτρῳ Βίκτωρος Ἑμμανουὴλ ἐν Τουρίνῳ, ἐκτελούμενης τῆς *Cavalleria Rusticana* τοῦ Mascagni, τὸ τοῦ ὕμνωνος πρόσωπον εἶχεν ὁ γνωστὸς ὁμοεθνὴς ὑψίφωνος κ. Ίωάννης Ἀποστόλου, ὁ τοῦ πρώτου μελοδραματικοῦ θιάσου, τοῦ ὅς μὴ ὥφειλε, διαλυθέντος, ἀποτελέσαι μέλος. Αἱ ῥηλικαὶ ἐφημερίδες πᾶσαι ἔπλεξαν τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἡμετέρου καλλιτέχνου.

— Ἐξακολουθεῖ ἐτι διδασκούμενη ἐν τῷ Ὁδείῳ τῶν Παρισίων μετ' ἐπιτυχίας ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ὑποθέσῃ κομωδία ὁ Βασιλῆυς Μίδας· τούτου δὲ γιγνομένου προετοιμάζεται ἡ ἑλληνικὴ ἐπίσης ὑποθέσῃ κομωδία Ἀυσιστράτη, ἐδιδάχθη δὲ ἐν τῷ Νεωτέρῳ-Θεάτρῳ (Théâtre-Moderne) ἡ Κυρία Πυγμαλίωνος (Madame Pygmalion), φανταστικὴ παντομίμα εἰς πράξεις τέσσαρας, τῶν κ.κ. Xanrof καὶ Tarridi μετὰ μέλους τοῦ κ. Bonnamy.

— Ἐν τῷ Κωμικῷ-Μελοδράματι ἀναβιβάζεται προτεχνῶς ὁ *Werther* τοῦ κ. Massenet.

— Κατ' αὐτὰς ἡ διάσκημος αἰοδὸς Πάττη ἤρξατο νέας περιοδείας (tournées) ἐν Ἀγγλίᾳ, περιλαμβανούσης τὰς Norwich, Manchester, Liverpool, Burnley, Hall κτλ. Ἡ ἔσχος αἰοδὸς, περισυλλέξασα ἑκατοντάδα χιλιάδων φράγκων τοῦλάχιστον, θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν πύργον αὐτῆς τοῦ Graignos.

— Ἐν Ἀγγλίᾳ τὰ ᾠδὶκα καφενεῖα (cafés chantants) κρατοῦσι ὑπερνηκίσαντα τὰ μελοδραμάτια (operettes).

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Αἱ εἰρηνικαὶ διαβεβαιώσεις, αἱ ἐμφαντικώτερον ἐπαναληφθῆσόμεναι ἐπὶ ταῖς ἐπιστάσαις ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων κατὰ τὸ νέον ἡμερολόγιον, ἀποτελοῦσι τὸν κυριώτερον ἄξονα, περὶ ὃν στρέφεται ἡ τοῦ πολιτικοῦ κόσμου προσοχή, καὶ δικαίως οἱ εὐρωπαῖκοι λαοὶ τὰ βλέμματα, ἀτενίζοντες πρὸς τὰς ἀφορμὰς, τὰς προκαλεσάσας τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας, μάνην ἀπεκδέχονται ἐξ αὐτῶν τὴν καθυσύχασιν τῶν σφόδρα τεταραγμένων πνευμάτων. Τὰ πρωτεῖα τῶν εἰρηνικῶν τούτων διαβεβαιώσεων διεκδικεῖ ἰδίᾳ ἡ ἐν Μοντεδιτόριο ἀντιπροσώπεια, ὅπου, συζητουμένου τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργείου, ἱκαναὶ ἡμεῖς ἠκούσαμεν σκέψεις καὶ πλεῖσται ἀντιπαραθέσαντες θεωρίαι περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς τριπλῆς συμμαχίας, τοῦ συνδέσμου διπλονότι, ὅστις ἐκ βάθρων τὰ θεμέλια τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης ὑποσκάπτει παρὰ τὸν χαρακτηρισμὸν αὐτῆς ὡς εἰρηνικοῦ, ὡς στερεοῦ ἐχεγγύριον τῆς εἰρήνης, ὡς ἐνυμνοῦ προπυργίου κατὰ τῶν φιλοπολέμων δῆθεν τάσεων τῶν μὴ εἰς τὸν συμμαχικὸν τοῦτον δεσμὸν συμπεριλαμβανομένων δυνάμεων. Πολλοὶ τῶν ἐξεχόντων ἰταλῶν βουλευτῶν, τὴν συνηγορίαν τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Γιολῆτον ὑπουργείου ἀναλαμβάνοντες, θερμῶς ὑπερῆσπιδαν τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ βασιλείου πολιτικὴν, ἧς ἡγεῖται ὁ κ. Μπρίν, καὶ ἐπειράθησαν νὰ καταδείξωσιν ὅτι ἡ Ἰταλία, εἰς τὸ ἄρμα τῆς τριπλῆς συμμαχίας προσχωρήσασα, οὐ μόνον οὐδεμίαν ὑψίσταται βλάβην, ἀλλὰ καὶ μεγάλας τοῦναντίον ἀρύεται ὠφελείας, ὅτι ἡ τριπλῆ συμμαχία δὲν κατατείνει εἰς μόνον τὴν ἐξασφάλισιν τῶν γερμανικῶν συμφερόντων, ὅτι ὁ εἰρηνικὸς οὗτος σύνδεσμος οὐδεμίαν τῇ Ἰταλίᾳ ἐπιβάλλει δαπάνην, ὑπερτέραν τῶν δυνάμεων τοῦ βασιλείου, καὶ ὅτι ὄντως ἄξιον ἐπαίνων τυγχάνουσιν οἱ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς τοιαύτης ἐξωτερικῆς πολιτικῆς λαβόντες. Ἀλλ' ἐντονωτέραν ἀπὸ ἡγεῖται συνηγορίαν τῆς τριπλῆς συμμαχίας ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου, συνηγορίαν ὅμως ἀποβαλοῦσαν τὴν σημασίαν αὐτῆς μετὰ τὰς τοσαύτας καὶ τηλικαύτας ἐκθειάσεις τοῦ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Χορεντσόλεων συνδέσμου καὶ τοὺς πολλὰκις ἥδη ἐπαναληφθέντας διθυράμβους τοῦ ἔργου τῶν νεωτέρων Χεώπων, ὅσοι τὰς τελευταίας τοῦ βίου ἡμέρας βλέπουσιν ἀμαυρουμένας διὰ τῆς παραποιήσεως τῶν προκαλεσάντων μὲν τὸν ἀλγεινότερον τῶν πολέμων τῆς νεωτέρας ἱστορίας, προπαρασκευάζοντων δὲ τὴν ἀμειλκτοτέραν τῶν ἐθνῶν πάλην ἐν οὐ μακρῷ μέλλοντι. Ἀτυχῶς οἱ ὑπὲρ τῆς τριπλῆς συμμαχίας καὶ τοῦ εἰρηνικοῦ αὐτῆς σκοποῦ παιᾶνες εἰς οὐδὲν ἀνύουσιν ἐν τῇ καθυσύχασει τῶν τεταραγμένων πνευμάτων καὶ πάνυ εὐλόγως ἡ κοινὴ ἐν Εὐρώπῃ γνώμη δὲν ἀπονέμει εἰς τοὺς λόγους τῶν ἐν Μοντεδιτόριο ρητόρων, τῶν φλεγομένων ὑπὸ τῆς μεγαλομανίας τοῦ διδασκάλου αὐτῶν, σημασίαν, μείζονα τῆς ἀποδοθείσης εἰς τὰς εἰρηνικὰς διαβεβαιώσεις τοῦ υἱοῦ τοῦ Βίκτωρος Ἑμμανουὴλ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς νέας βουλῆς ἢ τοὺς ἐναρκτηρίους ἐν γένει λόγους τῶν κοινοδοσιῶν τῶν συνταγματικῶς κυβερνωμένων κρα-